

DEMUS GÁBOR

úgy mondod: örülsz, hogy fiatalságod

megélhettem, harmincöt éves feszességed,
hogy alkalmam nyílt külsejében és hitében

a „lányhoz”, akiről ilyenkor, mint
valami csehovi drámából is kifakult alakról beszélsz.

nyolc éve elevenen tartasz: sunnyogó
nyugalmaim elébe lépsz, ízig-vérig
polgár vagy, és nem vagy polgár.

hogy a nyakon és a kézfejen hamar
ott az idő?, s hogy az idő izgalmas?,
ezt mindig is tudtad.

azt viszont talán nem: engem is
meglep, hogy érzéki igényeim
velem árnyalódnak.

ahogy egyszerre megindultak, távoli

tájakról éppúgy, mint innen,
elkezdtek látogatni a bejárt vidékek, falvak temetőit.

neked még nem jelentett semmit brando halála,
én csak tudomásul vettem, hogy nagyapád meghalt.
fáziskéséssel,
de közelítettük a közös talajt.

igriciben, orosziban, pesten,
mindenütt más: dombon hantolnak-e,
vagy síkon?, s vannak-e fák? (azok fontosak,
a halottak hangulata), s az oda jellemző
nevek: gonda, hirsch, perge,
weisz, meló, melik, bacsók, donkók, gaálok
és, igen, magyarik, demusok.

a húszas évekből mára szinte mind,
a harmincasokról bármikor jöhet a *hír*.
aztán a szülői negyvenes-ötvenesek: a beléjük
vetett pika szerint, s hogy akkor majd másként fogunk

még fogni is. de most még

a sírkövön csak nézem, hogy a XIX. századi
xx és *xy* tíz gyereket
eltemetett (mindet), s rájuk
az Úrnak ajánlva hantoltatták
magukat.

beláthatatlanul botrányos, milyen hosszan
fogok élni (90-91, ez lesz az átlag). legyen
még utána, ahogy megbeszéltük, legalább
másfél év a két legbensőbb barátnővel,
egészségben persze, rákészülnöd.

Demus Gábor (Balassagyarmat, 1974): költő. Versei többek közt a Holmiban, a Kalligramban, a Mű-
útban, az Új Forrásban, a Spanyolnáthában jelentek meg.